

1.

AZ EVANGÉLIUM KEZDETE

Június 29., szombat délután

Miért volt szükség arra, hogy Máté, Márk, Lukács, János, Pál apostol és sokan mások tegyenek bizonyosságot a Megváltó életéről és munkásságáról? Miért nem írhatott volna egyetlen tanítvány olyan teljes körű beszámolót, amelyből megismerhettük volna Jézus földi életét? Miért mutat be egy-egy evangélista olyat is, amiről a többiek nem számolnak be? Ha ezek annyira fontosak, miért nem beszél róla az összes bibliai író? Azért, mert az emberek különböző módon gondolkodnak, és nem egyformán értik a leírtakat. A Szentírás bizonyos igazságai nagyobb erővel hatnak egyik vagy másik ember elméjére.

Hasonló elv érvényes a szónokokra is. Némelyek olyan részleteket hangsúlyoznak, amelyektől mások könnyebben eltekintenek. A teljes igazságot nagyobb eséllyel mutatják be többen, mintha egy ember tenné. Vannak eltérések az evangéliumok között, a leírások mégis harmonikusan kapcsolódnak egymáshoz. – *Counsels to Parents, Teachers, and Students*, 432. o.

Márk anyja keresztény hitre tért. Jeruzsálemi háza azóta is menedéket nyújtott a tanítványok számára. Tudták, hogy ott mindig kedvesen fogadják őket, és nyugodtan meg is pihenhetnek. Az apostolok egyik ilyen látogatása alkalmával ajánlkozott fel Márk, hogy elkíséri miszsióújtjára Pált és Barnabást. Isten kegyelmi munkája érintette a szívét, és feltámadt benne a vágy, hogy életét teljesen az evangélium szolgálatának szentelje. – *Az apostolok története*, 166. o.

Így történt azután, hogy Márkot elfogta a félelem és a csüggedés. Egyelőre megingott abbeli szándékában, hogy feltétel nélkül az Úr munkájának szentelje életét. A nehézségekhez nem volt hozzászokva, az utazás veszélyei és nélkülözései teljesen letörték. Kedvező körülmények között eredményesen dolgozott, most azonban a nehézségek és

veszélyek közepette, amelyek oly gyakran környékezték az úttörőket, gyenge harcosnak bizonyult. Nem tudta a keresztthordozás terheit elviselni. Meg kellett még tanulnia, hogy bátran és hősieen szembeszálljon a veszélyekkel, az üldözésekkel és a nyomorúsággal. Miközben az apostolok továbbnyomultak, és még nagyobb nehézségek mutatkoztak, Márk megriadt. Nem volt bátorsága őket tovább kísérni, visszatért tehát Jeruzsálembe. – *Az apostolok története*, 169. o.

A keresztény élet több, mint ahogy sokan gondolják. Nem csupán szelídségből, türelemből, alázatosságból és kedvességből áll. Ezek az erények fontosak, de szükség van bátorságra, erőfeszítésre, határozottságra és kitartásra is. Az az út, amelyet Krisztus mutat, keskeny út, az önmegtadadás ösvénye. Erre az útra csak erős jellemű, határozott emberek tudnak rálépni, és a nehézségek és csüggesztő körülmények árán is csak előre menni. [...]

A sikerhez bátorság és kitartás kell; nemcsak a passzív, de az aktív erények művelése is. Ha választ adnak, azt szelíden kell tenniük, ezzel elhárítják a haragot. A bűnnek pedig a hős bátorságával kell ellenállniuk. A mindent eltűrő szeretet mellett szükségük van a jellem olyan erejére is, amely befolyásukat pozitív hatalommá teszi. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 497. o.

Június 30., vasárnap

Márknak a veszélyek előli szökését Pál igen kedvezőtlenül, sőt, szigorúan ítélte meg. Barnabás azonban hajlandóbb volt Márk viselkedését tapasztalatlanságával magyarázni. Szívből óhajtotta, hogy Márk ne tegye le a prédikatori tisztséget, mert látott benne képességeket; tudta, hogy Krisztusnak használható és alkalmas szolgáljává fog válni. Barnabásnak Márk érdekében követett kíméletes bánásmódja később busás jutalmat aratott, mert ez a fiatalember végül maradéktalanul az Úrnak és az evangélium hirdetésének szentelte életét – még a legnehezebb területeken is. Isten áldásával, Barnabás bölcs vezetése mellett értékes munkássá fejlődött. – *Az apostolok története*, 170. o.

Isten mindenkinek munkát adott az országának építésében. Akik Krisztus nevét valljuk, legyünk mindahányan buzgó, önzetlen munkások, álljunk készen az igazság elveinek megvédésére. Minden lélek

vegyen részt Isten ügyének fejlesztésében. Bármilyen legyen is a foglalkozásunk, a keresztények feladata közismertté tenni Krisztust a világban. Válgjunk lélekmentővé. Az legyen a fő célunk, hogy embereket nyerjünk meg Krisztus számára.

Isten a gyülekezetére bízta világosságának terjesztését és szeretetüzenetének hordozását. Nem kárhuztatás, nem elítélés a feladatunk, hanem Krisztushoz vonni az embereket. Kérleljük őket, hogy béküljenek meg Istennel. Bátorítsuk, vonzzuk a lelkeket, így nyerjük meg őket az Üdvözítőnek. Ha ez nem szívügyünk, ha visszatartjuk Istentől szívünk és életünk szolgálatát, akkor tekintélyt, pénzt, időt és igyekezetet lopunk el tőle. Ha elmulasztjuk, hogy embertársaink javára legyünk, dicsőségétől fosztjuk meg Istent, ami, ha lelkek térnének meg, hozzá áramlana. [...]

Akik Istenért kívánnak dolgozni, kezdjék el odahaza, a családjukban, szomszédaik, barátaik körében. Itt kecsegtető hittérítő területre bukkannak. Az otthoni lélekmentés a vizsgájuk, mely kimutatja képességüket vagy alkalmatlanságukat a messzi területen való szolgálatra. – *Bizonyságtételek*, 6. köt., 427–428. o.

Krisztusnak, a megfeszítettnek kellene gondolkodásunk homlokterében tartózkodnia, ennek kellene feléleszteni lelkünkben a legmélyebb érzelmeket. Krisztus valódi követői nagyra becsülik a csodálatos megváltást, melyet Ő vívott ki számukra; s bárhová vezet is őket, követni fogják. Bármilyen terhet hárít is rájuk, előjognak tartják, ha hordozhatják. Csakis a kereszt által tudjuk felbecsülni az emberek üdvösségének értékét. Olyan becsesek az emberek, akikért Krisztus az életét adta, hogy az Úr nem tartotta túlzottnak az ember megváltásáért a végtelen árat. Átengedte Fiát, hogy meghaljon üdvösségünkért. [...]

Milyen felelősségteljes helyzet is ez, hogy a világ Megváltójával egyesüljünk, menteni az embereket! Ez a tevékenység lemondást, áldozathozatalt, nagylelkúséget, kitartást, bátorságot és hitet követel. – *Bizonyságtételek*, 2. köt., 634–635. o.

Július 1., hétfő

Barnabás kész volt Pállal útra kelni, azonban azt kívánta, hogy vigyék magukkal Márkot is, aki újból elhatározta, hogy életét az Úr szolgálatára szenteli. Pál ez ellen tiltakozott. „Azt tartá méltónak, hogy ne vegyék

maguk mellé azt”, aki első misszióútjukon a szükségben elhagyta őket. Nem volt hajlandó elnézni Márk gyöngeségét, aki a rá váró otthoni biztonság és kényelem kedvéért munkáját otthagya. Hangsúlyozta, hogy olyan ember, akinek kevés a kitartása, alkalmatlan olyan munkára, amely türelmet, önmegtagadást, bátorságot, odaadást, hitet, áldozatkészséget, sőt, szükség esetén még az életét is igényli. Pál és Barnabás itt olyan éles ellentétbe kerültek egymással, hogy szétváltak. Barnabás, meggyőződéséhez híven, Márkot vette maga mellé, és „elhajózik Ciprusba; Pál pedig Silást választva maga mellé elméne, az Isten kegyelmére bízván az atyafiaktól” (Csel 15:39–40). – *Az apostolok története*, 202. o.

Márk az évek folyamán megerősödött keresztyéni tapasztalataiban. Miközben Krisztus életét és halálát behatóbban tanulmányozta, tisztább és világosabb fogalmakat nyert az Üdvözítő küldetéséről, nehézségeiről és küzdelmeiről. Amikor azután Jézus kezeinek és lábainak sebhelyein feltárultak előtte az emberiségért hozott áldozatának jelei, és felismerte, hogy milyen messzemenő volt önmegtagadása az elveszettek, a pusztulásra ítélt megmentéséért, elhatározta, hogy követi a Mestert az önfeláldozás útján. Mialatt megosztotta Pállal a fogolysorsot, felismerte jobban, mint valaha, mily mérhetetlen nyereség: Krisztust bírni! Mily örök veszteség a világot megnyerni, és ezért elveszteni a lelket, amelynek megváltásáért Krisztus a vérét ontotta. Márk ezután is bölcs és szeretett segítőtársa maradt az apostolnak, kitartott állhatatosan a legnagyobb kísértések és nehézségek közepette is. – *Az apostolok története*, 455. o.

Amikor Isten utat nyit egy bizonyos feladat elvégzésére, és biztosít az eredményről is, a választott eszköznek minden tőle telhetőt meg kell tennie a megígért eredmény elérésére. A munka végzése közben tanúsított lelkesedés és kitartás arányában adja Isten az eredményt. Csak akkor tud csodákat művelni népéért, ha az fáradhatatlan energiával megteszi a maga részét. Szolgálatára szentelődő, erkölcsileg bátor emberekre van Istennek szüksége, akik mélységesen szeretik embertársaikat, és buzgóságuk sohasem lankad. Az ilyen munkás semmilyen feladatot nem tart terhesnek, semmilyen kilátást túl reménytelennek. Tántoríthatatlanul addig fáradozik, amíg a látszólagos kudarc dicső győzelemmé lesz. A máglya és a börtönfalak sem térítik el attól a szán-

dékától, hogy Istennel együtt dolgozzon országa építésén. – *Próféták és királyok*, 263. o.

Július 2., kedd

A menny megszánta az emberiséget, ezért az Atya, a Fiú és a Szentlélek lefektette a megváltási tervet. A terv sikeres véghezvitele érdekében született meg a határozat, hogy Isten egyszülött Fia, Krisztus önmagát áldozza a bűnökért. Ó, micsoda mélységes szeretet! Isten azért döntött így, hogy az ember ne állíthassa: tehetett volna többet is az Úr. Krisztussal együtt Isten odaadta a menny összes kincsét, hogy az ember megváltásának terve semmiben sem szenvedjen hiányt. Ez olyan kimondhatatlan szeretetről tanúskodik, amelynek a csodálata hálával tölti el az emberi lelket. Ó, micsoda semmihez sem fogható szeretet! E szeretetet csodálva tisztul meg a lélek az önzéstől, a tanítvány megtagadja önmagát, felveszi a keresztyét, és követi a Megváltót. – *Counsels on Health*, 222. o.

De Isten oly jelet ígért [Jánosnak], melyből felismerheti Isten Bárányát. Ez a jel pedig az volt, hogy a mennyei galamb megnyugodott Jézuson, és a menny dicsősége beragyogta Őt. János kinyújtotta a kezét, Jézusra mutatott, és fennhangon kiáltotta: „Íme, Istennek Báránya, aki elveszi a világ bűneit.”

János kijelentette tanítványainak, hogy Jézus a megígért Messiás, a világ Üdvözítője. Midőn János munkája bevégeződött, kioktatta tanítványait, hogy Jézusra tekintsenek, s mint az isteni nagy Mestert, úgy kövessék. János élete a gond és önmegtagadás élete volt. Ő hirdette Krisztus első eljövetelét, de nem adatott meg neki, hogy csodáinak szemtanúja legyen, s hogy az általa megnyilvánult hatalomnak örvendhessen. János tudta, hogy neki meg kell halni, midőn Jézus mint tanító fellép. Szavát ritkán hallották másutt, mint a pusztában. Visszavonult életet élt. Nem csüngött apja családján, hogy társaságuknak örvendjen, hanem elhagyta őket, hogy annál teljesebben élhessen hivatásának. – *Tapasztalatok és látomások*, 153–154. o.

Népünk kötelessége a Szentlélek irányítása alatt készíteni az Úrnak útját és hirdetni a tiszta evangéliumot. Az élő vízfolyam medre mélyülni és szélesedni fog. Emberek minden területről, közélről és távolról,

a szántóföldekről vagy kereskedői tevékenységeiktől – melyekkel szinte teljesen lefoglalják az elméjüket – elhívást kapnak, hogy olyan személyekhez társuljanak, akik már szereztek tapasztalatot, és értik az igazságot, s így készülnek fel a szolgálatra. Isten csodálatos beavatkozásainak eredményeképpen a nehézségek hegyei mozdíttatnak ki a helyükből, és a tengerbe vettetnek. [...]

Amint válaszolnak a hívásra, a föld lakói számára oly fontos üzenet meghallgatásra és megértésre talál. Az emberek megismerik az igazságot, és a mű egyre jobban halad előre. A Gondviselés fontos eseményei is felismerhetővé válnak mind az ítéletekben, mind pedig az áldásokban, és az igazság végső győzelemhez vezet. – *230. levél*, 1906. július 5.

Július 3., szerda

Amikor Jézus a keresztsége után leborult a Jordán partján, megnyílt a menny, galamb alakjában leszállt a Szentlélek, és dicsősége aranyló fénnel vette körül a Megváltót. Isten hangja hallatszott a mennyből: „Ez az én szerelmes Fiam, akiben gyönyörködöm.” Jézus Krisztus imája, amellyel az emberiségért könyörgött, megnyitotta a menny kapuit, az Atya elfogadta az értünk mondott imát. Jézus úgy imádkozott, mint a mi helyettesünk és kezesünk, ezért most az egész emberi család az Atyához járulhat az ő szeretett Fia érdemei által. Földünket a törvényszegés miatt száműzték a menny köréből, az ember és Teremtője közötti érintkezés megszűnt – de most megnyílt az út, és az ember visszatérhet az atyai házhoz. Jézus „az út, az igazság és az élet”. Az Isten trónjától áradó fény bevilágít azok szívébe, akik szeretik Őt, még ha e bűnnel fertőzött világban élnek is. Az Isten szent Fiát körülvevő világosság mindazok ösvényét beragyogja, akik követik Krisztust. Nincs okunk a csüggedésre, mert Isten ígéretei bizonyosan beteljesednek. – *Az én életem ma*, 260. o.

Krisztus a Jordán partján mindazokért imádkozott, akik hinni fognak benne. Az ígéret, miszerint Isten téged is elfogad szeretett Fiában, hozzád is eljut. Töretlen hittel kapaszkodj az ígéretbe. Isten mondotta: „Ez az én szerelmes Fiam, akiben én gyönyörködöm!” Ez azt jelenti, hogy a sötét homályon át, amelyet Sátán vetett eléd az úton, Krisztus megnyitotta a végtelen Isten trónja felé vezető utat. Ő belekapaszkodott a végtelen hatalomba, és téged is elfogad. – *Lift Him Up*, 109. o.

Krisztus pusztai tartózkodása alatt böjtöt tartott, de érzéketlen volt az éhség iránt. Szüntelen esdekelt imában Atyjához, hogy készítse fel ellenállni az ellenfélnek. Nem érzett éhséget. Buzgó imával, mintegy Istennel bezárkózva töltötte idejét. Mintha Isten jelenlétében lenne. Erőért könyörgött, hogy szembe tudjon szállni az ellenféllel, bizonyosságért, hogy kegyelemben fog részesülni annak véghezvitelére, amit az emberiség javára vállalt. Az előtte álló küzdelem elfeledtetett vele mindent, lelke az élet kenyeréből táplálkozott, éppen úgy, amint Isten ma is táplálni fogja a segítségért hozzá fordulókat... Nem ébredt éhségérzetre, míg csak böjtjének negyven napja véget nem ért. [...]

Krisztus tudta, hogy Atyja gondoskodni fog táplálékról, mikor az javát szolgálja. A súlyos gyötrelemben, mikor az éhség mértéken fölül szorongatta Őt, árnyalatnyival sem akarta enyhíteni a kiszabott próbát isteni hatalma igénybevételével. – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1080. o.

Július 4., csütörtök

Az evangéliumi üzenet, amelyet maga a Megváltó hozott, a próféciákon alapult. Az „idő”, amelyről azt mondja, betölt, a Gábiel arkangyal által Dánielnek megadott időszakot jelenti... „Tudd meg azért, és vedd eszedbe: a Jeruzsálem újraépítése felől való szózat keletkezésétől a Messiás fejedelemig hét hét és hatvankét hét van” (Dán 9:25), hatvan-kilenc hét, vagyis négyszáznyolcvanhárom év. A Jeruzsálem helyreállítására és újjáépítésére vonatkozó parancsot Artaxerxes Longimanus rendelete véglegesítette (lásd: Ezsdr 6:14; 7:1, 9); ez Kr. e. 457 őszén lépett hatályba. Ettől az időtől számítva négyszáznyolcvanhárom év Kr. u. 27 őszéig tart. A prófécia szerint ennek az időszaknak a Messiásig, a felkentig kell tartania. Kr. u. 27-ben Jézust a keresztségekor felkente a Szentlélek, s ezután hamarosan elkezdődött a szolgálata. Ekkor hirdette az üzenetet: „Bétölt az idő.” (Mk 1:15) – *Isten csodálatos kegyelme*, 12. o.

„Én vagyok a jó pásztor: a jó pásztor életét adja a juhokért. [...] Én vagyok a jó pásztor; és ismerem az enyéimet, és engem is ismernek az enyéim, amiként ismer engem az Atya, és én is ismerem az Atyát; és életemet adom a juhokért.” (Jn 10:11, 14–15) [...]

Ézsaiás próféta ezt a jelképet alkalmazta a Messiás küldetésére a vigasztaló szavakkal: „Magas hegyre menj fel, örömmondó Sion! emeld

föl szódat magasan, örömondó Jeruzsálem! emeld föl, ne félj! mondjad Júda városainak: Ímhol Istenetek! [...] Mint pásztor, nyáját úgy legelteti, karjára gyűjti a bárányokat, és ölében hordozza.” (Ésa 40:9, 11) [...]

Krisztus magára alkalmazta ezeket a próféciákat, és megmutatta, milyen ellentét feszül saját és Izrael vezetőinek jelleme között. A farizeusok éppen kirekesztettek valakit az akolból, mert volt bátorsága tanúskodni Krisztus erejéről. Elszakítottak egy lelket, akit az igaz Pásztor magához vonzott. Ezzel kimutatták, mennyire nincs fogalmuk a rájuk bízott munkáról, mennyire méltatlanok megbízatásukra, hogy a nyáj pásztorai legyenek. Jézus most eléjük tárta a köztük és a jó Pásztor közötti ellentétet, és önmagára mutatott, mint az Úr nyájának valódi őrizőjére. Még mielőtt ezt tette volna, egy másik jelkép segítségével beszélt önmagáról. – *Jézus élete*, 476–477. o.

Az Úr ma is ugyanolyan kész emberi erőfeszítéseken át fáradozni, gyöngö eszközökön át végezni el nagy fontosságú feladatokat. Az igazság értelmesen felfogott ismerete elengedhetetlen; mert hiszen hogy másképp tudnánk szembeszegülni ármányos ellenfeleivel? Tanulmányoznunk kell a Bibliát, nem csupán a hittételekért, hanem gyakorlati leckéiért is. Sohase érjen meglepetés, sohase legyetek fegyverzetetek nélkül. Álljatok készen bármi kényszerhelyzetre, a kötelesség bármi hívására. Figyeljete minden alkalomra, hogy hirdessétek az igazságot. Legyetek jártasak a jövendölésekben, ismerjétek Jézus tanításait. Ne bízzatok jól elkészített érvekben. Az érvek magukban nem elegendők. Istent keressétek térdre hullva, azután induljatok el, hogy Isten Lelkének hatalmától és befolyásától támogatva álljatok az emberek elé. – *A Te Igéd igazság*, 2. köt., 1003. o.

Július 5., péntek – További tanulmányozásra

Szemelvények Ellen G. White írásaiból, 1. köt., „János különleges munkája” című fejezet (410–411. o.); *Az apostolok története*, „Az evangélium hírnökei” című fejezet (166–176. o.).